

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 02 април 2104 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на деветнадесети март през две хиляди и четиринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря В.Х. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор Антова, като разглежда докладваното от съдия Георгиев КНАХД №163 по описа на съда за 2014 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63. ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от „*****“ ЕООД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. Перник, ж.к. *****, ул. Юрий Гагарин, бл. *, вх. *, ет. *, ап. **, представлявано от В. Б. С. - управител, против решение № 1353 от 07.01.2014 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД № 1557 по описа на съда за 2013 г.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление (НП) №23-2306538 от 20.08.2013 г. на Директор на Дирекция Инспекция по труда - Софийска област" (Д „ИТ - СО“), издадено срещу „*****“ ЕООД, гр. Перник, с което за нарушение по чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда (КТ) във вр. с чл. 414, ал. 1 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лв.

В жалбата се твърди, че решението на районния съд е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон предвид отказа на районния съд да приложи привилегирвания състав на чл. 415в от КТ във вр. с чл. 128, т. 2 от КТ. Жалбоподателят пледира за маловажност на вмененото му нарушение на КТ, предвид извършването му поради сериозни финансови затруднения на дружеството. На посоченото основание от касационния съд се иска да отмени атакувания съдебен акт и да реши спора по същество като измени процесното наказателно постановление посредством преквалификация на извършеното нарушение като маловажно по реда на чл. 415в от КТ. В съдебно заседание касационният жалбоподател се представлява от Васил Стоичков - управител на „*****“ ООД, гр. Перник, който заявява, че жалбата се поддържа.

Ответникът по жалбата - ДИРЕКЦИЯ ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА - СОФИЙСКА ОБЛАСТ, пред съда не изпраща представител и не дава становище във връзка с жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура - Перник, прави заключение за неоснователност на жалбата и предлага решението на първата съдебна инстанция да бъде оставено в сила.

Касационната жалба, подадена в срок, от страна по делото пред районния съд, за която решението е неблагоприятно и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, е процесуално допустима. Пред касационния съд писмени доказателства във връзка със сочените основания за обжалване не са представени.

Административен съд - Перник, като прецени събраните по делото доказателства, съобрази сочените касационни основания и извърши проверка на атакуваното решение в пределите по чл. 218 от АПК, приема следното:

Разгледана по същество е жалбата е неоснователна.

Обжалвания съдебен акт е валиден. Постановен е в необходимата писмена форма и подписан от съдията, разгледал делото. Правният спор е освен родово и местно подсъден на Районен съд - Перник като първа инстанция. Решението е постановено от едноличен съдебен състав, съгласно правилата на ЗАНН. От мотивите на атакуваното решение ясно и безпротиворечиво личи волята на съда защо наказателното постановление бива потвърдено.

Проверяваният съдебен акт е допустим, тъй като съдът е бил надлежно сезиран с редовна и допустима жалба срещу подлежащ на обжалване акт на правораздаване.

По съществото на жалбата:

За да постанови обжалваното решение Районен съд - Перник, е приел от фактическа страна, че на 17.07.2013 г. в хода на извършвана проверка по спазване на трудовото законодателство в обект на контрол - шивашки цех, находящ се в с. Студена, стопанисвано от настоящия жалбоподател, инспектори на Д „ИТ-СО“ установили, че „*****“ ЕООД, гр. Перник - работодател по смисъла на §1, т. 1 от ДР на КТ, не е изплатил в установения в трудов договор срок - до 30 число на следващия календарен месец, уговореното трудово възнаграждение за извършената работа на лицето А. Н. А. за месец март 2013 г. За така установеното, на 17.07.2013 г., със съставяне на акт за нарушение срещу „*****“ ЕООД, гр. Перник е образувано административнонаказателно производство, завършило с издаване на процесното наказателно постановление.

При така установеното по фактите районният съд, извършил служебна проверка за законосъобразност е приел от правна страна, че административнонаказателното производство е протекло при спазване на процесуалните правила за неговото водене и при съобразяване с изискванията на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН за реквизити на АУАН и издаденото въз основа на него НП.

Разгледал съществото на спора Районен съд - Перник е приел за безспорно и основано в доказателствата, че именно посоченото дружеството, в притежаваното от последното качество, е осъществило от обективна страна вмененото му нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ във вр. с чл. 415, ал. 1 от КТ, като съдът не установил да са реализирани предпоставки, обосноваващи преквалификация на деянието като маловажно нарушение на КТ.

Административен съд - Перник споделя позицията на първата съдебна инстанция, както и намира изводите по същество и относно приложимия материален закон за правилни.

Нормата на чл. 128, т. 1 от КТ вменява в задължение на работодателите, в установените в КТ, респективно в трудовия договор срокове, да изплащат уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. По делото е безспорно налично трудово правоотношение между „*****“ ЕООД, гр. Перник и А. А., което презумптивно предполага престиран труд, като от друга страна липсват на доводи и съответно доказателства, че труд не е полаган и работа не е извършвана или че възнаграждението е изплатено в уговорения между страните срок. По делото е безспорно установено и скрепено с доказателства, че касационният жалбоподател, в качество работодател, не е изпълнил задължението си по чл. 128, т. 2 от КТ, като не е изплатил в уговорения между страните срок и еднократно – до 30-то число на месеца, следващ месеца на полагане на труд, дължимото на А. А. уговорено трудово възнаграждение за извършената от последната работа през месец март 2013 г. Това на свой ред е достатъчно да послужи като основание за образуване на административнонаказателно производство и налагане на наказание за неизпълнение на задължението по чл. 128, т. 2 от КТ.

Жалбоподателят не спори, да не е извършил вмененото му нарушение. Пледира за маловажност на деянието си поради наличие на финансови затруднения.

Съдът не приема доводите в жалбата относно липса на парични средства за изплащане на трудовите възнаграждения поради финансови затруднения на дружеството. Липсата на финансови средства не е освобождаващо от отговорност обстоятелство (чл. 81, ал. 2 от Закона за задълженията и договорите). Касае се за парично задължение, от което работодателят, не може да се освободи на подобно основание и ще следва да понесе административнонаказателна отговорност за неизпълнение на вмененото му от трудовото законодателство задължение. Отделно от посоченото, наличието или не на финансови затруднения за нарушителя не е елемент от хипотезата на чл. 415в от КТ.

Във връзка с горното неоснователно е искането на жалбоподателя за преквалифициране на вмененото му нарушение като такова по чл. 415в от КТ. За да може съставомерно по КТ деяние да бъде квалифицирано като маловажно в смисъла на чл. 415в от КТ са необходими в кумулация да се проявят две предпоставки: 1. *нарушението да е отстранено веднага след неговото извършване* и 2. *от нарушението да не са произтекли вредни последици за работници и служители*. По настоящото дело не са представени доказателства за изплащане на трудовото възнаграждение на А. А. веднага след установяване на нарушението по реда на КТ. Но дори и да беше факт такова изплащане, няма данни от незаконосъобразното поведение на работодателя да не са произтекли вредни последици за А., каквито безспорно се презумират поради характера на обществените отношения, регулирани с КТ. Изплащането на трудовото задължение е едно от основните задължения на работодателя по трудовото правоотношение. Трудовото възнаграждение е основният стимул за труда на работника или служителя. То е неразривно свързано с осъществяване правото на труд, гарантирано от чл. 48 от Конституцията на Република България, като най-често е основна негова цел и необходимо условие за достойно и нормално човешко съществуване (в този

смисъл Решение №14 от 23.11.2000 г. на Конституционния съд на Република България по конст. дело №12/2000 г.) От всичко посочено следва, че единствено изключение могат да бъдат случаите, в които от неплащането на трудовото възнаграждение, а особено от системното такова, да не произтичат вредни последици за работници и служители.

Други основания за касиране на решението на първата съдебна инстанция жалбоподателят не сочи. За пълнота на решението си касационния съд единствено ще отбележи, че въпреки липсата на възражения в тази посока, при извършваната проверка се установи, че в обстоятелствената част на процесното наказателно постановление се съдържа вписване на елемент от фактическия състав на друго нарушение на КТ, свързано с регламента на кодекса относно начина на уреждане на трудовите правоотношения по предоставяне на работна сила. Този порок на атакувания правораздавателен акт, на основа на преценката на целия доказателствен материал по делото и на база фактическите установявания на първата съдебна инстанция, съдът не намира съществен, като го отдава на техническа грешка при изготвянето на НП, която не се е отразила върху съставомерността на вмененото с акта деяние, нито е довела до изменение на административнонаказателното обвинение, предявено със съставения акт, като същевременно не е дала отражение върху правото на защита на посоченото за нарушител лице.

Предвид всичко гореизложено касационният съд намира, че с решението да потвърди процесното наказателно постановление и с отказа да преквалифицира процесното нарушение като маловажно, Районен съд – Перник е приложил правилно материалния закон и предвид факта, че постановения съдебен акт е и валиден, и допустим, същият ще бъде оставен в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №1353 от 07.01.2014 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №1557 по описа на съда за 2013 г., с което е потвърдено наказателно постановление №23-2306538 от 20.08.2013 г. на Директор на Дирекция Инспекция по труда – Софийска област“, издадено срещу „*****“ ЕООД, гр. Перник, с което за нарушение по чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда (КТ) във вр. с чл. 414, ал. 1 от КТ е определено налагане на административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1. /п/

2. /п/